

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt IV. Causæ aliquæ tantæ durationis legis Mahometi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

calliditate Diabolica, quod ipse Mahometus utriusque testamenti conservator esset, & sic tanquam Propheta, vel Apostolus, sive DEI nuncius haberetur, servari primum præcipit Sacramentum veteris legis, scilicet Circumcisionem; & primum novi, scilicet Baptismum: Omnes enim sub prædicta maledicta secta aberrantes, masculi circumciduntur, & tam viri, quam femine aqua lavantur.

In utroque tamen manifestè errant, nec Sacramenta aliqua tenent, sed tantum umbratiliem quandam similitudinem. Nam Circumcisio, quæ in octava die fieri præcipitur, Lev. 12, in ætate adulta, juvenili & ultra per ipsos fit, & sic prædicta Circumcisio, non est veteris testamenti, sive Moisaica, sed magis Ismaelica. In Baptismo similiter errant, quia non utuntur eo in forma, qua Christus instituit dicens Matth. ult. *Euntes docete omnes gentes baptizantes eos, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti.* Tam, quia non videntur Saraceni tali ablutione uti, nisi pro abitergendis corporalibus immunditiis; nam de spiritualibus sordibus nihil curare videntur. Unde, dicente, Conservare utramque legem, potius utriusque se manifestant corruptiores. Ea etiam animi cæcitas sunt per fusi, ut credant huiusmodi lotiones ubiarum, & pedum, &c. sibi proficere ad salutem. Interiora autem sunt lavanda, scilicet malitia cordis, incredulitas animi, & sordes peccatorum.

Decimo, Fides sive Religio Christiana excellit, quoniam non armorum violentia, aut potentia tyrannica, non questus aut commodi gratia, non terrena gloria, aut carnalis voluptatis promissionibus introducta est; sed patientia, sed miraculis; pauperibus etiam prædicantibus, & ad contemptum mundi, & delictorum fugam inducentibus. Unde 1. Corinth. 1. Apostolus: *Videte vocationem vestram fratres, quia non multi sapientes secundum carnem, non multi potentes, non multi nobiles, sed quia stulti sunt mundi elegit DEUS, ut confundat sapientes, & infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia, & ignobilia mundi, & contemptibilia elegit DEUS, & ea que non sunt, ut ea que sunt, destrueret; ut non gloriaretur omnis caro in conspectu eius.* Secta verò Mahometi, ut supra dictum est, per violentiam, per potentiam armorum, oppressionibus, depopulationibus, rapinis atque homicidiis, introducta, & plantata & extensa est. Si quis verò ex parte Mahometi velit opponere, quod Moyses cultores Idolorum expugnaverit, redcat ad memoriam prodigia & miracula, quæ ille fecit in lege, & videbit, quod ex præcepto Domini hoc fecerit: similiter de Josue filio Num, ad cujus verbum Sol & Luna steterunt. Quæ miracula cum non possint fieri, nisi à DEO, manifestum est, quod quicquid illi fecerunt, iussu DEI factum sit. Mahometus vero nullum miraculum ostendit, quod sit in testimonium ut ei credatur, cum officii sui non fuerit, nisi occidere homines, & atrocitati, & diripere aliena, & captivare, in perpetuamque servitutem redigere parentes cum liberis. Præterea illi sancti viri tunc expugnabant cultores Idolorum. Mahometus persecutus est, & sui persequuntur populum Dei, qui unum verum DEUM creatorem cæli & terræ adorant, colunt, & laudant.

Undecimò excellit fides Christiana, quoniam habet existentiam incorruptibilis firmitatis, unde Psal. 118. dicitur: *In æternum Domine permanet verbum tuum.* Secta verò Mahometi non habet durationis firmitatem, nisi quantum duratura est apud eos armorum potentia, & facultas temporalis, ut ipsemet attestatur Mahometus.

Duodecimò, longè Religio Christiana antecellit, quoniam habet promissa ineffabilis felicitatis, quæ est visio facie tenus omnipotentis Dei, divinitatis perfectæ fruitionis suavitas: promittit siquidem ferventibus suis felicitatem ipsam, quam Angeli habent in celo, quæ profecto ineffabilis est. Quæ enim lingua dicere, aut intellectus capere sufficit superne felicitatis quanta sint gaudia? Interesse Choris Angelorum, cum beatis Spiritibus semper persistere, præsentem Dei vultum cernere, incircumscriptum lumen videre, nullo metu mortis affici, incorruptionis perpetuæ munere lætari. Secta verò Mahometi non promittit observantibus legem suam beatitudinem, nisi carnalem, & voluptuosam in poribus vini, mellis & lactis, & in luxibus, & in molibus lectisterniis, sicut supra notavimus, quæ etiam communia sunt brutis animalibus.

Quas quidem Christianæ fidei excellentias, super omnem aliam sectam utinam Saraceni, aliique infideles sanis oculis attendere considerarent. Nam si id facerent, credimus, quod, si eis salutaris verus appetitus inesset, illustrante illo, qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, ad Christianam Religionem magna cum devotione festinant.

C A P V T I V.

Causæ aliquæ tantæ durationis legis Mahometi.

Nulla unquam secta, n. illaque gens infesta & inimica populo Dei, tam diu infestavit, & afflixit eum, quam gens Mahometana Christianum populū. Hebræa gens dura cervice gravata & oppressa est ab Ægyptiis, sed annis minus ducentis. Tempore Judicū Hebræus populus vexatus est à Melopolitanis, annis octo: à Moabitis annis decem & octo: à Chanaanitis viginti annis: à Madianitis septem annis: ab Ammonitis, per annos decem & octo: à Philistæis, annis quadraginta: tempore Regum aliquot annis post discessionem Hebræici Regni, in Regnum Israel & regnum Juda, Assyrii & Chaldæi sive Babyonii ceperunt infestare & vexare Hebræos: eaque vexatio ab initio usque ad finem, id est, usque ad reditum Judæorum à captivitate Babyonica, duravit annis minus trecentis. Denique Rex Antiochus Epiphanes, & successores ejus, Judæorum gravissimi hostes, gentem Judaicam per annos quadraginta afflixerunt.

Et ut de populo Christiano loquar, Christiani per illas celebres decem persecutiones Romanorum Imperatorum, à Nerone usque ad Constantinum Magnum vehementer afflicti sunt, per annos circiter ducentos sexaginta. Persecutio item Barbarorum, à Gothicis usque ad Longobardos, per annos ferme trecentos exercita est, adversus Christianos. At verò secta gensque Mahometana ab origine sua, quæ fuit circa annum Domini sexcentimum trigentesimum, usque ad præsentem Domini annum millesimum sexcentimum quintum, quo tempore etiam plurimum valet, & viget, non gentis septuaginta quinque annis perduravit. Dignissimum igitur videtur curiosa scrutatione, atentaque consideratione, quas ob causas tantam ea secta habere poterit diuturnitatem.

Ejundem plures ejus rei causas, satique probabiles invenio, quarum tres primas à DEI providentia petitas, tractat Paulus Burgenis, Jo. Sa. quæ

Hebræorum persecutiones.

Christianorum persecutiones.

quam de secta Mahometica fecit, disputatione, super Cap. 13. Apocalypsis. Prima causa est huiusmodi. Habet hæc secta quædam & probabilia, & laudabilia, Deoque grata, ob quæ videtur non sine causa tolerari à DEO. Hæc enim secta maximè odit, & detestatur Idololatriam; prorsus adeo, ut nullas vel Dei, vel Angelorum, vel Sanctorum hominum imagines, non solum colat, sed nullo etiam in loco depingi patiatur; sicut etiam in veteri testamento, DEUS omnium Imaginum Iudeis venerationem & cultum interdixit. Scelus porro Idololatriæ super alia scelera, odit & execratur, & punire solet. DEUS. De quo scelere in scriptura loquens DEUS, ait, *Ego DEUS fortis & zelotes*, istis verbis significans, sicut zelus viri de adultorio suæ uxoris est implacabilis, ita DEUS non parcat populo suo Idola colenti, sed gravissimis eum suppliciiis punit. Scelus Idololatriæ per metaphoram vocatur fornicatio hominis à Deo, *Qui elongant se à te, peribunt* (ait David) *perdidisti omnes, qui fornicantur abs te*. Quantum vero quamque impicabilis sit zelus mariti ob adultrium uxoris, ostendit Salomon, his verbis, *Zelus & furor viri, non parcat in die vindicte, neque acquiescet cuiusquam precibus, nec recipiet pro redemptione dona plurima*.

Prov. 6.

Secunda causa: Ista secta Mahometana Christianos suæ dominationi subiectos ferè non cogit abnegare fidem Christi, sed eos patitur, & fidem & Religionem, & disciplinam Christianæ legis colere, & cernere licet in Christianis, qui sunt in Græcia, & in Asia, & in Syria, & in Ægypto, permittit in terris suis quatuor Patriarchatus; plurimas item Ecclesias & monasteria: permittit Christianos undecunque venire ad terram sanctam, visitare sepulchrum Domini, aliaque sancta loca, quin etiam Christianorum custodiæ ea permittit, sicut habere inibi monasteria & hospitalia, nec legem & Religionem Christianam damnat, secundum Mahometis videlicet sententiam, qui Christianos secundum legem suam salvari posse confessus est. Quod si alicubi, & aliquando aliqui Christianorum ad renunciandum Christo, vel mini, vel promissis quodammodo cogantur, id nec generale est, nec per se fit, sed, ut ita dicam, per accidens; quo scilicet eorum ministerio in rebus bellicis, fidelibus, & tutius possint uti.

Tertia causa est eadem ipsa, propter quam passus est DEUS Philistæos, Ammonitas, Moabitas, Itimæitas, Madianitas, gentes nimirum Hebræis inimicas, atque infestas, vel illis vicinas, vel ipsis etiam immixtas habitare. Primò quidem ob bellicam Hebræorum eruditionem, ut ex assidua cum hostibus decertatione prudentiores & fortiores ad pugnandum in eos fierent. Deinde ut si DEI legem violarent, & ab ipsius cultu ad idololatriam deflaerent, per istas gentes vicinas promptam acciperent à DEO punitionem; præterea id ipsum valebat ad Hebræorum virtutis ac pietatis explorationem, atque probationem: hæc de re in libro *Judicum capite secundo & tertio* ita loquitur DEUS, *Ego non delebo gentes, quas dimisit Josue, ut in ipsis experiat Israel, utrum custodiant viam Domini, & ambulent in ea. Hæc gentes dereliquit Dominus, ut eraderet in eis Israel, & omnes, qui non noverant bella Chananeorum; & postea discerent filij eorum certare cum hostibus; & habere consuetudinem præliandi*. Ob eandem has ipsas causas passus est DEUS & patitur Mahometanos hostes accerrimos Christianorum iam diu regnare & vigere.

Quarta causa: Hoc ipsum permittit DEUS ad puniendos flagello Turcicarum, & Mahometana-

rum Christianos, Græcos, & Orientales, ob multiplices ipsorum errores circa fidem; & obtingentem eorum superbiam, atque contumaciam adversus Romanos Pontifices, & Ecclesiam Romanam: & ob multiformem perfidiam, variisque proditones, quibus usi sunt adversus Christianos exercitus Occidentales, in recuperatione terræ sanctæ.

Quinta causa: Nostri discordiis atque dissidiis, secta ista & aucta & roborata, & firmata tam diu prævaluit. Arma enim in Turcas & Mahometanos conferenda, in nostros convertimus; gladium bellicum in hostes Christianos; populi distringendum, ac vibrandum in nostra ipsa viscera imprimimus. Hæc favor, hæc dolus, sed meliorem quælo in posterum DEUS Christianis Principibus det mentem. Quantum valeret & posset adversus Turcas, concordēs Principes Christiani satis ostendit sacrum illud belli adversus Turcas factus ante annos triginta quatuor inter summum Pontificem *Pium V.* & Catholicum Regem *Philippum II.* & clarissimam Venetorum Rempublicam factum.

Sexta causa: Habet hæc secta & alia complura, & tria præcipue, vulgò admodum probabilia. Primo nihil præcipit & iradidit credendum hominibus, quod sit supra sensum, aut certè supra captum humanæ rationis: ut propterea dediti sensibus homines, vel sola rationis regula metientes quæ credenda sunt, ab ea lege recipienda propter difficultatem intelligendi eam, minimè retardentur. Deinde est ista lex, & secta valde carnalis, plurimum indulgens voluptatibus, & rerum terrenarum cupiditatibus, super omnia verò libidini, dominandi, & imperandi, quocunque modo id consæqui possit; hæc autem præcipuissimè sunt mortales, eaque flagrantissimè concupiscunt atque consecantur. Post, emò ista lex & secta non per efficaciam prædicationis, nec per mirabilitatem signorum & prodigiorum persuasa est hominibus: sed invecata & intus est per vim bellicam & terrores bellicos, & tyrannicam violentiam; quibus rebus plurimas gentes, & provincias, vel imbelles, vel tunc incertes, ac prædidis bellicis destitutas, invadens, facile dominatum earum obtinuit, atque in his diu prævalere potuit.

Septima causa: Hæc secta ex aliis pluribus sectis mixtè confusæque collecta est: quia ex omni secta habet nonnulla: habet etiam unde, & cur aliarum sectarum cultoribus placere queat.

Octava causa: Hæc secta tam diu conservatur & perpetuatur ob impetii Turcici potentiam, valde stabilem & firmam ac durabilem. Est quidem Turcicum imperium planè tyrannicum; quia in eo Princeps proprium omnino bonum spectat, nullo autem modo bona curat subditorum: deinde quia subditos tractat, ut servos & mancipia, quantum ad honores & possessiones bonorum temporalium: tum quia gravissimis de causis quotlibet, etiam optimè meritis & bonis & vita spoliat. Hoc tamen tyrannicum imperium tam diu conservatur hæc ob causas.

Primò quidem terrore potentie bellicæ; habet enim amplissimum & validissimum equitatum, peditarum verò ex Asiaticis, & Europæis tantum, ut vel ipsa multitudine etiam mortuorum hostes obruat: sed maximum ejus robur est in pluribus fortissimorum & fidelissimorum Genizzarorum legionibus. Deinde ne vel Turcæ ipsi, vel Christiani eis subiecti, nec, ut vocant, *Renegati*, qui tenent arma, & res bellicas tractant, rebeliare adversus Imperatorem queant; quatuor diligenter

servat,

feruat, quæ secundum Aristotem in politicis ad tuendam, diuque conservandam tyrannidem plurimum conducunt. Tene enim subditos profus subiectos, & viles, & item pauperes, & inermes, & in vicem diffidentes: habet plurimos exploratores & insidiatores, quibus magna proposita sunt præmia; & sufficit quælibet suspicio, aut etiam umbra dubitationis de quocunque, quin etiam vel minima calumnia valet ad perdendum hominera. Super omnia corat, ne imperio suo subditi, præcipue verò quorum in bellicis functionibus utitur opera, & ministerio, ab illius externæ gentis, vel Principis patrocinio vel gratia ullo modo pendeant.

CAPVT V.

Causæ, cur tanta hominum multitudo sectam Mahometicam amplectantur.

Cum autem fides Christiana, ut jam supra ostendimus, tot excellentis & nobilitatis prerogativis super omnes leges & sectas alias ordinata sit, atque virtutum floribus tota plena, uivertis mirum in modum emineat; sectaque Mahometi, sive Saracenorum erroribus, & spurcissimis perfusa sit, mirum fortasse aliquibus videbitur, & questione dignum, Cur ad prædictam Mahometi sectam, tanta hominum multitudo, & populorum diversitas confluerit, maximè cum ratio naturalis hominis, ut ait Philosophus primo Ethic. semper ad optima inclinetur. Huic dubitationi primo respondeat Richardus, in *Confutatione legis Mahometicæ cap. 10. his ve. bis:*

Notandum autem, quatuor esse partes eorum, qui retinent errorem Mahometi. Prima eorum, qui ingressi sunt Saracensium per ensem: quos etiam nunc suum errorem cognoscentes respiciunt utique, nisi cum propter enses timerent. Alia pars eorum est, qui decepti sunt à Diabolo credentes vera esse mandata Tertia pars est eorum, qui nolunt discedere ab errore majorum suarum: sed auunt detinere ea, quæ eorum Patris detinebant, Mahometi sectam, tanquam minus malam, sine dubio elegerunt. Quarta pars eorum, qui propter remissionem vitæ, & mulierum multitudinem, & alia remissibilia potius in hu immunditiam, quam æternitatem futuri seculi amaverunt, & cum his concordēs sunt, qui apud eos Sapientiores appellantur.

Et qui literarum peritiam habent, non credunt legem illorum esse veram, vel bonam simpliciter: sed vehementer voluptatum excusat: iudicium rationis prout dicit Sapiens. Sicut & multi literarum expertes non seruant Evangelij legem, etsi credant bonam & veram esse, potius imitantur viam Alcorani, quamvis credant in veritate illum errasse.

Et hujus rei signum in utrisque est, transmutantur enim quidam Saraceni in Christianos, & Christiani quidam sunt Saraceni. Christianus quidem nunquam in morte fieret Saracenus, sed in vita: Saracenus autem potius in morte fit Christianus, quam in vita: Vtque igitur horum potius eligit Christianus mori, quam Saracenus, nisi aliquo modo prædicta vi abstrahatur. Hæc Richardus.

Quate cum in hac secta, alii teneantur errore quodam tradito per maiores, & ignorantia meliorum, alii metu, alii cupiditate opum, alii illectamentis voluptatum. (Sunt enim omnia, quæ ille præcepit & iurmodi, ut homines nec penes legem possint ab eis averti, ac eos ceteri, ut mirandum non sit crassos illos ac rudes ad id quod suadet libido se adiunxisse. Et quemadmodum Im-

perium armis atque vi retinetur, ita etiam secta. Quod prævidens Mahometus legislator, dixisse fertur, tam diu legem suam duraturam, quam diu victoria suorum. Scilicet conscius erat sibi, non in recti persuasionem illam esse sitam, sed in violentia. Idcirco qualem ferre legem perpendens, quatuor illam vallis sepivit, ne aditus pateret ad illam subvertendam. Primò, quod jubet eos interfici, qui Alcorano contradicerent. Deinde, quod vetat cum hominibus diversæ sectæ disputatione congedi. Tertio, ne credant cuiquam nisi Agareno. Quarto, ut se regent se profum ab aliis, & dicant: Mihi lex mea tibi tua: vos ab eo quod ipse operor estis liberi, ego autem ab eo quod vos operamini. Quibus munimentis tuta erit cuiuslibet securæ, aut lenonis, aut Tyranni institutio.

Cardinalis vero Turretremata latius propositæ satisfaciendæ difficultati, Ad hanc, inquit, quæstionem faciliter responderet, si considerentur astutia, & via, quibus usus est Mahometus, ad introducendam sectam suam, & quibus posset etiam suam tegeere, & Christianæ fidei veritatem in opinione stultorum, & insipientium hominum depravare: de quibus, quia plura superius percurrimus, pauca subjungemus. Fuerunt autem quinque viæ, sive astutia Mahometi, quæ sunt contrariæ viis, quibus fides Catholica stabilitatem suscipit; de quibus S. Thom. 1. contra Gent. cap. 6. loquitur.

Prima est, quod carnalium voluptatum promissionibus, ad quarum desiderium carnalis concupiscentia instigat, populos allexit; promisit enim hominibus legem suam suscipientibus, legem carnalem, & voluptatibus plenam, qualem sibi præparari optabat; ibi carniam, & omnium fructuum usum, ibi lactis, vini, & mellis rivulos, & aquarum splendentium cursum, ibi pulcherrimarum mulierum & virginum amplexus, & luxus, quibus summa voluptas ejus describitur; quæ omnia obedientibus sibi promittit. Unde non mirum, si carnalis & bestialis populus, secutus est illum. Fides vero Christiana è converso intravit; non enim carnalia promittit, non voluptatem carnalis, sed facilitatem, qualem ipsi Angelici Spiritus habent, quæ ineffabilis est, & incomprehensibilis, quemadmodum supra prosequuti sumus.

Secunda via, qua Mahometus usus est, ad allucendum populos ad sectam suam, quod præcepta dedit promissis conformia, carnali voluptati habenas relaxans, quibus faciliè carnales homines obediunt. Ut enim Tullius narrat, bene dixisse Platonem, *Voluptatem escam esse malorum, qua capiuntur homines, ut pisces banno: & Virgil. in Buccol. Trahit sua quemque voluptas.* Hac ratione, ut dicit Lactantius, Epicureorum disciplina multo celebrior semper fuit, quam cæterorum; non quia veri aliquid affert, sed quia multos ad populare nomen voluptatis invitat, dicens voluptatem esse maximum bonum, Non sic autem lex Christiana procellit, in qua voluptates carnis maximè prohibentur, & omnia, quæ in mundo sunt contemni docentur; quæ ferè à tota multitudine hominum appetuntur, ut sunt libidines, delectationes golæ, & honores mundani, quibus animi mortalium maximè afficiuntur, ut dictum est. Unde 1. Joan. 2. *Nolite diligere mundum, nec ea quæ in mundo sunt; si quis diligit mundum, non est charitas Patris in eo; quoniam omne quod est in mundo, aut est concupiscentia carnis, aut concupiscentia oculorum, aut superbia vitæ; quibus exhortationibus animos mortalium assentire maximum miraculum est, & manifestum divinæ inspirationis opus; ut contemptis visibilibus sola invisibilia capiant.*

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

D d

Tertia